

Sairaus, suru ja yksinäisyys

Gnostilaisessa yhteisössä huhtikuun teemana on sisäinen eheys. Siihen liittyvät myös sairaus, suru ja yksinäisyys.

Kun me joudumme kohtaamaan sairautta, meidän huulillemme nousee helposti kysymys: *”Miksi on olemassa sairauksia? Jos Jumala on kaikkivaltias, niin miksi hän ei poista maailmasta sairauksia niin, että ihmisillä olisi hyvä olla?”*

Kirjailija Paulo Coelho on löytänyt tähän kysymykseen oman vastauksensa: *”Jumala käyttää sairautta tähdentääkseen terveyden siunauksellisuutta”. Ja kirjailija jatkaa: ”Jumala käyttää yksinäisyyttä opettaakseen, kuinka elää toisten ihmisten kanssa.” Ja: ”Jumala käyttää surua ja menetyksiä, jotta ihmiset oppisivat kiittämään siitä, mitä heillä on.”*

Merkillisiä vastauksia. Onko tosiaan niin, että Jumala käyttää vastakohtia opettaakseen meille, mikä elämässämme on tärkeää?

Jos me jatkamme tätä pohdiskelua ja puntaroimme hyvän ja pahan problematiikkaa, kohtaamme saman vastakohtaisuuden. Voimme aiheellisesti kysyä, miksi Jumala sallii pahuutta. Näyttelijä Matti Ranin vastasi tähän kysymykseen näin: *”Maailmassa pahuutta sen vuoksi, että hyvyys erottuisi”.*

Gnostilaisessa kirkossa maaliskuun ensimmäinen sunnuntai on nimetty sairaiden ja yksinäisten luona vierailun päiväksi. Tämä kannustaa meitä muistamaan erityisesti niitä sairauksista kärsiviä veljiämme ja sisariamme, joiden ystäväpiiri on harventunut tai puuttuu kokonaan. Yksinäisyys on raskas ja painostava taakka, joka on helposti kevennettävissä. Muistakaamme vanhaa sananlaskua: *”Jaettu ilo on kaksinkertainen ilo, mutta jaettu suru on vain puoli surua.”* Ne teistä, jotka ovat tällä viikolla vierailleet jonkun sairaan tai yksinäisen luona, voivat varmaan yhtyä tähän.

Suru ja kaipaus kulkevat käsi kädessä.

Kun joku korkeaan ikään elänyt henkilö on kuollut ja nukkunut rauhallisesti pois, koemme tietysti surua ja kaipausta, mutta pidämme tällaista kuolemaa luonnollisena ja voimme Jobin kirjan sanoin todeta, että *”hän kuoli korkeassa iässä ja elämästä kyllänsä saaneena”*. Mutta suhtautumisemme on täysin toisenlainen, kun olemme kohdanneet elämässämme jonkin sellaisen läheisen ihmisen menetyksen, joka on ollut terve ja elinvoimainen, jolla olisi ollut vielä paljon annettavaa, ja jonka aika ei meidän omasta mielestämme vielä olisi ollut kuolla. Tällaisen ihmisen kuoleman äärellä meidän sisimmästämme nousee yleensä ensimmäisenä esiin katkeruus ja kapinointi. *”Miksi Jumala oli niin epäoikeudenmukainen, että otti pois tämän rakkaamme?”*

Tällainen kapinoiva reaktio voi olla niin voimakas, että surulle ja kaipaukselle ei ensi alkuun jää tilaa lainkaan.

Jumalaa vastaan kapinointi on merkki omasta kehittymättömydestämme. Vasta kun olemme siinä määrin kypsyneet, että voimme luottaa Jumalan oikeudenmukaisuuteen ja rakkauteen, voimme hyväksyä kaikenlaiset kohtalot. Silloin olemme oppineet ymmärtämään, että kaikella sillä, mikä meille tapahtuu, on joku Jumalan tuntema tarkoitus. Silloin voimme luottavaisin mielin jatkaa elämäämme, eikä mikään vastoinkäyminen kykene meitä nujertamaan. Silloin voimme sairauttakin kohdatessamme olla kiitollisia niistä päivistä, jolloin olemme saaneet olla terveitä. Silloin surukaan ei rusenna meitä, vaan voimme kiittää Jumalaa niistä hetkistä, jotka olemme saaneet kulkea menettämämme rakkaamme seurassa.